נדרים כ, א. לז, ב. סימו שי״ח. איסורי ביאה פרק

י"א אות נ". י"א אות נ". 6. יראים סימן כ"ר. 7. תוה"ב הקצר ב" ש"ב דף ד. 8. רבה פרק ט"

פיסקא יי סימן פ״ט.

נמי איכא הרהור ומצד ההרהור יבוא לידי הרגל עבירה כ"כ ב"י וביש בסניה: ז יא. במצה כו". מיהו במטה של עץ או של בנא ספרים איתה בטור כאן לא ישכב ומו"ח ז"ל כתב דטעות סופר בגירסא אשתו הוא במטתו ואשתו במטתה וכ"כ הר"ת אלשקר בתשו" סי" ב"א של לא ישב כיון שלעיל סוף סי׳ קל״ג כ׳ בטור וש״ע לא יישן * ולא נראה והוא מפרק הדר דף ס״ג ע״ב הישן בקילעא שאיש ואשתו שם וכו׳ : דהתם קמ"ל דבכלה אפי׳ שינה שם מותר אבל זה ודאי דגם ישיבה שייך ז יב. אע"ב בו׳. הואיל והיא מותרת לו לאחר זמן אינו בא לידי מכשול: בה הרהור דהא כ׳ המרדכי ורמ״א

סימן רנ"א) וכן לא ילך עם אשתו בעגלה אחת או בספינה אחת אם הולך רק דרך טיול כגון לגנות ופרדסים וכיולא בזה אבל אם הולך מעיר לעיר ללרכיו מותר אף על פי שהוא ואשתו הם לבדן וכלבד שישבו בדרך שלא יגעו זה כזה (כל זה בת"ה סימן רנ"א) : ו וסי לא יישן עמה יא בממה וי אפילו כל אחד בבגדו ואין נוגעין זה בזה: הגה ואפילו יש לכל אחד מלע בפני עלמו (ב"י דלא כר' ירוחם) ואפילו אם שוכבים כב' מטות והמטות (יא) נוגעות זו בזו אקור (מרדכי פ"ק דשבת בשם הר"מ): ז (ז) ניאן יא לא יסתכל ומן אפילו בעקבה יי ולא במקומות המכוסים שבה. ניבן אבל מותר להקתכל בה במקומות הגלוים 'ב אע"פ (ח) שנהנה בראייתה (ב"י בשם הרמב"ם): ה " ראוי לה שתייחד לה בגדים לימי גדותה כדי שיהיו שניהם ניו זוכרים תמיד שהיא נדה: מ ניגו יי בקושי התירו לה להתקשמ בימי נדתה אלא כדי ויח שלא תתננח על בעלח: י (יב) יי כל מלאכות שהאשה עושה לבעלה נדה טושה לו נים הוץ יג ממוינת הכום שאסורה למזוג הכום יד [יד] (ט) (יג) נפניו (ב"י וכן משמע ממרדכי פ"ק דשבועות וכ"מ מדברי הפוסקים) ולהניחו לפניו נטון על השלהן אא"ב

מביאו בסמוך דאסור לישב על ספסל ארוך כו' וכ"ש ישיבה במטה שלה דאיכא הרהור טפי ונראה דכ"ש הוא שהיה לה תישו במטה שלו דיש טפי הרחור בשכבה ובקומה אבל ישיבה בעלמה מותר לה על מטה שלו דהיה לא מרגלא ליה כן נ"ל ונגיעה שנוגע בסדין שהוא מלוכלך בדם אין איסור הלת נוהרין מוה ושבוש הוא : ז (ז) לא יפתבל בו'. והעונש על זה בגמ׳ 2 דהויין ליה בנים שאינם מהוגני׳: לגמי בהנ״ה סמ״ק ישן כשם מהר״ר מצאתי בהג״ה סמ״ק ישן כשם מהר״ר פרן אשה נדה יכולה לשכוב אסדיני בעלה ומהרות מסדינים ששכב עליהם אים אחר פן תחעבר משכבת זרע של אחר ואמאי אינה חוששת כן תתעבר בנדותה משכבת זרע של בעלה ויהא הולד בן הנדה והשיב כיון דחין כחן ביחת חיסור הולד כשר לגמרי אפילו תתעבר משכבת זרע של אחר כי הלא בו סירה כשר היה הלה דמשכבת זרע תעשה שום היכר כגון שתניהנו על השלחן יי ביד של אחר קפדינן אהבחנה וגזירה שמא ישה אחותו מהביו כדהיתה ביבמות 3 שמאל או תניחנו על חכר (°) או על הכסת עכ"ל הועתק מספר מו"ח ז"ל:

ל יג. ממויגת הכום בו'. כתב הכ"ח מ"כ בדרשות מהר"ש מחוסטרייך 4 דשלה כדין עושין הבעלי בחים שמניחיו נשותיהם לישה הקערות וכיוצה בהן על השלחן מידי דהוה אמויגת הכום עכ"ל מיהו למ"ש הגמי"י בשם רא"מ 6 דמזיגה בלא הושטה או הושטה בלה מזיגה מותר הפי׳ בלה שינוי ה"ה בקערה דליכא אלא הושטה דשרי ה"ה) דמזיגת יין במים דוקה אסור אבל שאר משקים אי נמי מויגה מן הכלי כמו שאנו עושים שרי ה״ה

וכן למ"ם הרשב"ל (והב"י לדעת דפיקר בקערה אין קפידא ועוד נראה דאפי׳ את"ל דנתינת ההערה על השלחו ה"ל כמזיגת הכום מ"מ אף במזיגת הכום אין איסור אלא בכוס המיוחד לבעלה כלבד דאיכא חיבה אבל להביא הקער׳ על השלחן שכל בני בית אוכלים ממנה אין הפידא אע"ג שגם בעלה אוכל עם בני ביתה מאותה קערה דליכא לישן על ט"ז יכי הכא חיבה והכי נקטינן אבל להביא קערה המיוחדת לבעלה אסורה ואמור

וכדמוכה מתנה דבי הליהו 8 וממ"ם סה"ת ° דאף נהושטה כלבד כשאין בו שינוי אסור במאכל ובמשתה ע"כ 10 ולפי זה משמע דמחמיר ג"ב בשאר משקים: יד. בפגיו. והב"ח כתב דאע"פ שהמויגה שלא בפניו אם מניחה על השלחן בפניו אסור ואף הגמי"י

דדוקם בדמיכה תרוייהו מזיגה והושטה הוא דאוסר מודה בזה ואל"ל כשהוא יודע שהיא מוזגת את הכוס דכיון שהניחה על השלחן בפניו חשיב במזיגה בפניו ג"כ ואסור עכ"ד ואין דבריו מוכרחים גם מדברי הרא"ש פ"ה דכתובות [סי" כ"ד] מוכח דשלא בפניו ליכא איסורא כלל ע"ש: חידושי רע"כ

אפילו ביד ימינה:

וווש אן אין (ט"ז סק"ז) הועתק כפפר מ"ה ז"ל. וע" בב"ש אה"ע (ס"א סק"י): (ט"ז סק"י): (ט"ז סק"י): במונח המונח שלו. כתב בב"ת מצאתי בתנתר סמ"ק ישן מהרב פרץ אשה נידה יכולה לשכב על סדיני בעלה ונזהרות ספרינים ששכב עליהם איש אחר שמא תתעבר מש"ז של אחר אף ויהולד כשר מכ"מ החשש שמא ישא אחותו מאביו ע"ש ועיין בבית שמואל אח"ע סר א' סק"י:

פתחי תשובה

י (יד) בפניו. כ״ש מהצעת המטה: [טו] על השלהן. עמש״ל ט״ב:

י בי אוד האוד או אין בי אוד האוד או במו של בנמ" שלא לצורן אלא דעל כולן אמר אליהו ויל מרוך המקום כוי ושתיה היינו ששתה אחריה וכן באכילה וויש במתני (שם ייא א) לא יאכל עם הובה ולא לחיפך דהיא מותרת אחריו וכמ"ש בסנ"ד בהנ"ה: ז [יא] לא שמכל מו. עבתיה ולא היה גירסתו שם אושב"ל עקיבה כוי: [יכ] אכל כו'. נלמד מהנ"ל דקאמר עקיבה: נו [יג] בקישי כו'. עבה"צ וכאבות דר"נ פ"ב כל המנבלת עצמה בימי נדתה ווח הכמים נוהה הימנה וכל המתקשטת כו' ומשמע דר"נ פ"ב כל המנבלת עצמה ב"א לרי עקיבא מדקאמר אין רוח כוי: י (יד) בפנ

2007 782

כל מקום המכוסה שבה ואסור להסתכל במקום הטנופת אע"פ שאינה נדה עכ"ל. חה נרמה ג"ל דעת הרשב"מ והטור נמלא דדבריהם נכונים וברורים ואין אנו לריכין לדחוקים של הכ"י והב"ח והדרישה בזה עיין שם: ת נין דיברים תמיד שהיא נדה. וכן הוא ל' הטור ולא ידעתי מאין יצא להם טעם זה הלא הטעם מפורש להדוא בש"ם ס"ם אע"פ כדי שלא חתגנה על בעלה ופירש"י בימי טהרה אם לובשת בגדים שלבשתה בימי נדתה עכ"ל ותמיהא גדולה היא על כל האחרונים הם נובשה בגדים שנכשהה ביתו נדתה עב"א וחמיהה גדולה היא על כל האחמונים שלה הרגובו ביה על הטונים בכל הרגובו ביה על הטונים ו"ע. שלה הרגובו ביה על הטוני ויש הסיבור ויש כתה נפקיחות לדיוא בין השני הטעמים ו"ע. "רורה " למה דלא לריכן היכר אא"ב שום אייה הרגו וחבה יקוריב דעתו יוראה פשינו דלכל הצעמים אם יש לה בנדים היידים אפי גאים והקושניים במה בה לאשה בה במה בל בנדים יצובים במחבר לאשה בהתכםה כהי צובי בידים בעם בידים בל בנדים וויידים לאשה בהתכםה כהי צובי צובי בידים בעם בידים בעם בידים בל המוכנים החומים לאשה בהתכםה כהי צובי בידים בידים בידים בידים המוכנים החומים לאשה בידים המוכנים היו היו המוכנים היו המוכנים היו המוכנים היו המוכנים היו המוכנים היותר היו החות היותר המוכנים היותר ה

נה הרגלה כדלשיל לפנין שחיה יכן יש קלה רחיה מהם דכתבי הפוסקים דהיה היתרה לשתיה כדהחרי כשיק דשבה גבי שיבדה דחליהו חכל ושחה שמי ולח הרות היות היות הבתי ותנורה כם ס ובדתם ם כית ההחים פנוקף ההשניה הרות בילה וני לודי היות היותר (וגם יציי בדריבה בכתל עציה ההנולם מחלים הרוב בילה הרות על אישר עלה בילה הבתיי בכתל עלי היום הרותר החלילי התעבר הרוב היותר לבנו החליי בנו הדרי הפתיי בכתל עלי היום הרובה הרובה הרובה הוותר הוותר הוותר הוותר הוותר הוותר הוותר

A many ordinary appropriate to the state of the state of

ונפשטה יקדושין דקומזקה

(סימן י משת • מחממ ליה לאסו

בסגסותיו כעגלה דו

™ 076

3

אוכלין ע אפילו הו לין יק לכדן די f10507

אוכלין ע לכדן אוכ או אף ע כוס דרך כית איכני שילתן כק לף להב"

דם לכל ז נהיר גם לפרים מיד פיין לפי מרך לפי מרלה כל